РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

2 юли 2009 година *

По дело C-32/08

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 234 ЕО от Juzgado de lo Mercantil nº 1 de Alicante y nº 1 de Marca Comunitaria (Испания) с акт от 18 януари 2008 г., постъпил в Съда на 28 януари 2008 г., в рамките на производство по дело

Fundación Española para la Innovación de la Artesanía (FEIA)

срещу

Cul de Sac Espacio Creativo SL,

Acierta Product & Position SA,

* Език на производството: испански.

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: г-н P. Jann, председател на състав, г-н M. Ilešič (докладчик), г-н A. Tizzano, г-н A. Borg Barthet и г-н E. Levits, съдии,

генерален адвокат: г-н P. Mengozzi,
секретар: г-жа M. Ferreira, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 29 януари 2009 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за Fundación Española para la Innovación de la Artesanía (FEIA), от адв. M. J. Sanmartín Sanmartín, abogada,

— за Cul de Sac Espacio Creativo SL, от адв. O. L. Herreros Chico, abogado,

— за Acierta Product & Position SA, от адв. T. Sánchez Morgado, abogada,

— за правителството на Обединеното кралство, от г-жа I. Rao, в качеството на представител, подпомагана от г-н S. Malynicz, barrister,

— за Комисията на Европейските общности, от г-жа I. Martínez del Peral и г-н H. Krämer, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 26 март 2009 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 14, параграфи 1 и 3, както и на член 88, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 6/2002 на Съвета от 12 декември 2001 година относно промишления дизайн на Общността (ОВ L 3, 2002 г., стр. 1; Специално издание на български език 2007 г., глава 13, том 33, стр. 70, наричан по-нататък „регламентът“).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между Fundación Española para la Innovación de la Artesanía (наричана по-нататък „FEIA“) и дружествата Cul de Sac Espacio Creativo SL (наричано по-нататък „Cul de Sac“) и Acierta Product & Position SA (наричано по-нататък „Acierta“) относно собствеността върху промишлен дизайн на Общността на стенни часовници.

Правна уредба

Общностна правна уредба

3 От първо съображение от регламента е видно, че той цели създаването на „промишлен дизайн на Общността, който да се ползва с еднаква закрила и да има еднакво действие на цялата територия на Общността“.

4 Осмо съображение от регламента предвижда:

„Впоследствие, една по-достъпна и по-добре адаптирана към нуждите на вътрешния пазар система за закрила на промишлените дизайни е от съществено значение за общностните промишлени отрасли.“

5 Девето съображение от този регламент гласи:

„Материалните разпоредби на настоящия регламент, относно правото относно промишления дизайн, следва да са съобразени със съответните разпоредби от Директива 98/71/ЕО [на Европейския парламент и Съвета от 13 октомври 1998 година относно правната защита на индустриални дизайни (ОВ L 289, стр. 28; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 24, стр. 106)].“

6 Съгласно шестнадесето съображение от регламента:

„Някои от [промишлените отрасли на Общността] произвеждат голям брой промишлени дизайни, предназначени за продукти, които често са с кратък пазарен живот, и за които би било изгодно да получат закрила, без тежестта на формалностите по регистрация и за които продължителността на закрилата е от второстепенно значение. […]“

7 Двадесет и първо съображение от регламента гласи:

„[…] нерегистрирания[т] промишлен дизайн на Общността […] би следвало да представлява само право за предотвратяване на копирането. […]“

8 Текстът на двадесет и пето съображение от регламента е формулиран по следния начин:

„Секторите на промишлеността [другаде в текста: „промишлените отрасли“], които произвеждат, в рамките на кратки периоди от време, голям брой дизайни с относително кратък жизнен цикъл, и само малка част от които, впоследствие, излизат на пазара, биха предпочели да използват нерегистрирания дизайн на Общността. Тези сектори също така се нуждаят от възможност по-лесно да прибягват до регистрираните промишлени дизайни на Общността. Следователно тази необходимост се удовлетворява от възможността за комбинирането на няколко промишлени дизайна в една множествена заявка. Промишлените дизайни, обхванати от една множествена заявка, могат обаче да бъдат третирани независимо едни от други, що се отнася до […] отстъпването […].“

9 Тридесет и първо съображение от регламента гласи:

„Настоящият регламент не изключва прилагането към защитените чрез промишления дизайна на Общността дизайни, на законите за индустриалната собственост или други такива, на законите на държавите членки, като например тази, отнасяща се до закрила чрез регистриране или тези разпоредби, отнасящи се до нерегистрираните промишлени дизайни […] [да се чете Настоящият регламент не изключва прилагането по отношение на дизайни, защитени чрез промишления дизайн на Общността, на разпоредбите в областта на индустриалната собственост или други релевантни разпоредби на държавите членки, като например тези относно закрилата чрез регистриране или относно нерегистрираните промишлени дизайни […].“

10 Съгласно член 1, параграф 2, буква а) от регламента:

„Един промишлен дизайн се ползва със закрила чрез:

а) „нерегистриран промишлен дизайн на Общността“, ако е станал общодостъпен по начина, предвиден в настоящия регламент“.

11 Докато съгласно параграф 3 от този член:

„Промишленият дизайн на Общността има единен характер. Той има еднакво действие в цялата Общност. Той […] не се прехвърля […] като това важи за цялата Общност. [да се чете Той може да бъде […] прехвърлян […] единствено по отношение на цялата Общност]. Този принцип се прилага винаги, с изключение на случаите, когато с настоящия регламент се предвижда друго.“

12 Дял II от регламента, озаглавен „Правото, свързано с промишлените дизайни“, съдържа по-специално раздел 1, озаглавен „Изисквания за закрила“, включващ членове 3—9, раздел 3, озаглавен „Право на промишлен дизайн на Общността“, който обединява членове 14—18, и раздел 5, озаглавен „Недействителност“, състоящ се от членове 24—36.

13 Член 3, буква а) от регламента определя „промишлен[ия] дизайн“ като „видимият външен вид на целия продукт или на част от него, определен, по-специално, от особеностите на линиите, контурите, цветовете, формата, строежа и/или материалите на самия продукт и/или орнаментите му“.

14 Член 11 от регламента, озаглавен „Начало и срок на действие на закрилата на нерегистрирания промишлен дизайн на Общността“, гласи в параграф 1:

„Промишлен дизайн, който отговаря на изискванията съгласно раздел 1, се ползва от закрила на нерегистриран промишлен дизайн на Общността за срок от три години, считано от датата, на която промишленият дизайн за първи път е станал общодостъпен в рамките на Общността.“

15 Член 14 от регламента, озаглавен „Право на промишлен дизайн на Общността“, гласи в параграфи 1 и 3:

„1. Правото на промишлен дизайн на Общността принадлежи на автора или неговия правоприемник.

[…]

3. Ако обаче, даден дизайн е създаден от заето лице при изпълнение на неговите задължения или по нареждане на неговия работодател, правото на промишлен дизайн на Общността принадлежи на работодателя, освен ако е уговорено друго или така е специфично посочено по националното право.“

16 Член 19 от регламента, озаглавен „Права, предоставяни от промишления дизайн на Общността“, гласи в параграф 2:

„Нерегистрираният промишлен дизайн на Общността не дава на своя притежател правото да предотвратява действията, посочени в параграф 1, освен ако използването се оспорва поради това, че е резултат на копиране на защитения промишлен дизайн.“

17 Член 25 от регламента, озаглавен „Основания за обявяване на недействителност“, предвижда в параграф 1, буква в), че промишлен дизайн на Общността може да бъде обявен за недействителен само „ако по силата на съдебно решение, притежателят няма право на промишлен дизайн на Общността по член 14“.

18 Член 27, озаглавен „Разпореждане с промишлени дизайни на Общността като права върху национални дизайни“, посочва в параграф 1:

„Освен в случаите когато друго е предвидено в членове 28, 29, 30, 31 и 32, промишленият дизайн на Общността, в качеството си на обект на собственост, се счита в своята цялост и за цялата Общност като регистрация на промишлен дизайн на държавата членка на територията, на която:

а) е седалището или местожителството на притежателя към посочената дата; или

б) ако точка а) не намира приложение, на територията, на която притежателят има учреждение към посочената дата.“

19 Дял IX от регламента, озаглавен „Юрисдикция и производство по искове, свързани с промишлените дизайни на Общността“, съдържа раздел 2, озаглавен „Съдебни спорове относно нарушения и обявяване на недействителност на промишлени дизайни на Общността“, в който фигурира член 88.

20 Този член, озаглавен „Приложимо право“, предвижда в параграфи 1 и 2:

„1. Съдилищата, произнасящи се по промишлените дизайни на Общността, прилагат разпоредбите на настоящия регламент.

2. За всички въпроси, които не влизат в приложното поле на настоящия регламент, съдът, произнасящ се по промишлените дизайни на Общността, прилага своето национално право, включително и международното частно право.“

21 Член 96, озаглавен „Отношение към другите форми на закрила по националното право“, предвижда в параграф 1:

„Разпоредбите на настоящия регламент се прилагат без да се засягат разпоредбите на правото на Общността или правото на съответните държави членки, приложими към нерегистрираните промишлени дизайни […].“

22 Съгласно трето съображение от Директива 98/71 същата има за цел сближаване на законодателствата относно правната закрила на дизайните в държавите членки.

23 Тази директива уточнява в член 2, че тя е приложима по-специално по отношение на права на дизайн, регистриран в съответното централно ведомство за индустриална собственост на държавите членки или в Службата за дизайни на Бенелюкс.

24 Съгласно член 11, параграф 1, буква в) от Директива 98/71:

„Отказва се регистрация за индустриален [другаде в текста: „промишлен“] дизайн или, ако дизайнът е бил регистриран, правото върху него се прекратява:

[…]

в) ако подателят на заявлението или собственикът [другаде в текста: „притежателят“] на правата върху дизайна няма право на тях според законодателството на засегнатата държава членка […].“

Национална правна уредба

25 Закон 20/2003 относно правната закрила на промишлените дизайни (ley 20/2003, de Protección Jurídica del Diseño Industrial) от 7 юли 2003 година (BOE, бр. 162, 8 юли 2003 г., стр. 26348, наричан по-нататък „ЗПЗПД“) предвижда единствено регистрираните промишлени дизайни.

26 Член 14, параграф 1 от ЗПЗПД предвижда, че „[п]равото за регистриране на промишлен дизайн принадлежи на автора му или на неговия правоприемник“.

27 Член 15 от ЗПЗПД, озаглавен „Промишлени дизайни, създадени в рамките на трудово правоотношение или на отношение по предоставяне на услуги“, гласи:

„В случаите, когато промишлен дизайн е създаден от заето лице при изпълнение на неговите задължения или по нареждане на неговия ръководител или работодател, или в изпълнение на поръчка в рамките на отношение по предоставяне на услуги, правото за регистриране на промишлен дизайн принадлежи на работодателя или съдоговорителя, който е поръчал създаването на промишления дизайн, освен ако е уговорено друго.“

Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

28 FEIA изготвя проект, наречен „D'ARTES", в рамките на който петдесет занаятчийски ателиета от различни отрасли могат да създадат благодарение на проект за промишлен дизайн, изработен от професионалист в тази област, редица предмети, предназначени да бъдат пуснати на пазара.

29 Дружеството AC&G SA (наричано по-нататък „AC&G"), в качеството на отговорник по проекта, определя материалните условия на проект „D'ARTES" и отговаря за подбора на дизайнери и за сключването на договори с тях.

30 Така AC&G сключва с Cul de Sac устен договор, който не се урежда от испанския кодекс на труда, в чиито условия е предвидено, че Cul de Sac се задължава да създаде промишлен дизайн и да окаже техническо съдействие на занаятчия, който да изработи нова колекция от продукти. В замяна на своята престация Cul de Sac е получило от AC&G възнаграждение в размер на 1 800 EUR без данък.

31 Cul de Sac създава промишлен дизайн на поредица стенни часовници (с кукувица), които са изработени в рамките на проект „D'ARTES" от занаятчията Verónica Palomares и са представени през април 2005 г. в колекция, наречена „Santamaría".

32 Cul de Sac и Acierta впоследствие изработват и пускат на пазара часовници с кукувица в колекция, наречена „TIMELESS".

33 FEIA смята, че тези часовници с кукувица представляват копие на нерегистрираните промишлени дизайни на Общността, включени в колекцията „Santamaría", на които тя се счита за притежател, поради факта че едновременно е възложител и основен инвеститор по проекта „D'ARTES" и че AC&G ѝ прехвърля изключителните права за използване на продуктите, създадени в рамките на първия етап на посочения проект, поради което FEIA призовава на

съд Cul de Sac и Acierta основно заради нарушаване на посочените промишлени дизайни на Общността и при условията на евентуалност, заради извършване на действия на нелоялна конкуренция.

34 FEIA по-специално изтъква, че собствеността върху нерегистрираните промишлени дизайни на Общността за часовниците от колекция „Santamaría“ ѝ принадлежат съгласно член 15 от ЗПЗПД, доколкото те са създадени от Cul de Sac в изпълнение на поръчка на AC&G, действащо в качеството на „явен“ възложител от името на FEIA, в рамките на предоставяне на услуга срещу възнаграждение.

35 Cul de Sac и Acierta оспорват твърдението, че AC&G и/или FEIA са били или са притежатели на посочените промишлени дизайни, а следователно и че FEIA има активна процесуална легитимация.

36 Juzgado de lo Mercantil nº 1 de Alicante y nº 1 de Marca Comunitaria счита, че FEIA не може да се позовава на собствеността на промишлените дизайни, разглеждани в главното производство, освен ако самото дружество AC&G, което ѝ е прехвърлило собствеността, е било притежател на правата на посочените промишлени дизайни.

37 При тези условия Juzgado de lo Mercantil nº 1 de Alicante y nº 1 de Marca Comunitaria решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Трябва ли член 14, параграф 3 от Регламент № 6/2002 да се тълкува в смисъл, че е приложим единствено по отношение на промишления дизайн на Общността, създаден в рамките на трудово правоотношение, в което дизайнерът/авторът е обвързан от уреден по трудовото право договор, който отговаря на критериите за подчинение и наемен характер на труда, или

2) трябва изразите „заето лице“ и „работодател“, използвани в член 14, параграф 3 от Регламент № 6/2002, да се тълкуват разширително, за да обхванат хипотези, различни от трудовото правоотношение, като тези, при които по силата на граждански/търговски договор (и поради това без да съществува подчинение и наемен и постоянен характер на труда) едно лице (автор) се задължава да създаде за друго лице промишлен дизайн срещу определена цена, и следователно трябва да се счита, че промишленият дизайн принадлежи на лицето, което го е поръчало, освен ако в договора е предвидено нещо различно?

3) При отрицателен отговор на предния въпрос, тъй като в хипотезите, при които промишленият дизайн е създаден в рамките на трудово правоотношение, и тези, при които промишленият дизайн е създаден в рамките на правоотношение, което не е трудово, става въпрос за различни фактически положения:

   а) трябва ли да се прилага общото правило на член 14, параграф 1 от Регламент № 6/2002 и следователно да се счита, че промишленият дизайн принадлежи на автора, освен ако страните се уговорят за нещо различно, или

   б) съгласно член 88, параграф 2 от Регламент № 6/2002 трябва съдът, който се произнася по [промишления] дизайн на Общността, да приложи националното законодателство, уреждащо промишления дизайн?

4) В случай че е приложимо препращането към националното законодателство, ако същото приравнява (както това е в испанското право) промишлените дизайни, създадени в рамките на трудово правоотношение (които принадлежат на работодателя, освен при споразумение в обратния смисъл), на промишлените дизайни, създадени по поръчка (които принадлежат на страната, която ги поръчва, освен при споразумение в обратния смисъл), възможно ли е националното право да се приложи в този случай?

5) При положителен отговор на четвъртия въпрос такова разрешение (промишлените дизайни принадлежат на лицето, което ги поръчва, освен при споразумение в обратния смисъл) няма ли да бъде в противоречие с отрицателния отговор на втория въпрос?“

По преюдициалните въпроси

По първия и втория въпрос относно приложното поле на член 14, параграф 3 от регламента

38 С тези въпроси, които следва да бъдат разгледани заедно, запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали член 14, параграф 3 от регламента е приложим и по отношение на промишлените дизайни на Общността, създадени по поръчка, т.е. извън рамките на трудово правоотношение.

Становища, представени пред Съда

39 FEIA и правителството на Обединеното кралство се произнасят в полза на прилагането на член 14, параграф 3 от регламента по отношение на промишлените дизайни, създадени по поръчка, като приемат, че тази разпоредба, и по-специално понятията „работодател“ и „заето лице“, които тя споменава, трябва да бъдат тълкувани с оглед не само на текста на посочената разпоредба, но и в светлината на общата структура и целите на системата, в която те са включени.

40 Комисията на Европейските общности, Cul de Sac и Acierta, напротив, считат, че правилото, предвидено в член 14, параграф 3 от регламента, се прилага само по отношение на промишлени дизайни, създадени в рамките на трудово правоотношение, при което е налице подчиненост.

41 Acierta и Комисията освен това посочват, че член 14, параграф 3 съдържа правило, въвеждащо дерогация или изключение от общия принцип, установен в параграф 1 на споменатия член, което само по себе си не позволява нито разширително тълкуване, нито прилагане по аналогия към случаите, които не са изрично предвидени.

42 Накрая Комисията преценява, че предложеното тълкуване се потвърждава от подготвителните работи и процедурата по приемане на регламента и че отговаря на общностната и международната правна уредба относно другите права на индустриална собственост.

Отговор на Съда

43 Както е видно от член 14, параграф 1 от регламента, правото на промишлен дизайн на Общността принадлежи на автора или на неговия правоприемник.

44 От параграф 3 на същия член обаче следва, че правото на промишлен дизайн на Общността принадлежи на работодателя, когато този промишлен дизайн

е създаден от заето лице при изпълнение на неговите задължения или по нареждане на неговия работодател, освен ако е уговорено друго или така е специфично посочено по националното право.

45 Следователно трябва да бъде отхвърлена аргументацията на FEIA и правителството на Обединеното кралство, според която по-специално понятията „работодател“ и „заето лице“, които са използвани в посочения параграф, трябва да се тълкуват разширително, за да се прилагат и по отношение на промишлените дизайни, създадени по поръчка.

46 В това отношение следва да се посочи, че общностният законодател е предвидил с този параграф специален режим за промишлени дизайни на Общността, създадени в рамките на трудово правоотношение.

47 Това следва по-специално от факта, че при редакцията на посочения параграф той е избрал израза „работодател“ за притежателя на промишления дизайн на Общността, създаден в рамките на трудово правоотношение, а не явно по-широкото понятие „възложител“.

48 Впрочем от текста на член 14, параграф 3 от регламента следва, че „работодателят“ става притежател на промишления дизайн на Общността, когато „заетото лице“ го е създало при изпълнение на неговите задължения или по нареждане на неговия работодател.

49 По отношение на понятието „заето лице“ следва също да се приеме за установено, че по отношение на лицето, което създава промишления дизайн, общностният законодател не е избрал в посочената разпоредба явно по-широкото понятие

„изпълнител“. Следователно с понятието „заето лице“ се има предвид лицето, което е подчинено на своя „работодател“ при създаването на промишлен дизайн на Общността в рамките на трудово правоотношение.

50 По отношение на частта от посочения параграф, която предвижда „освен ако е уговорено друго или така е специфично посочено по националното право“, следва да се уточни, че тя предоставя, от една страна, на страните по трудовия договор възможността да посочат „заетото лице“ като притежател на промишления дизайн на Общността и от друга страна, на държавите членки свободата да предвидят в националното си законодателство „заетото лице“ като притежател на промишления дизайн на Общността, и в двата случая при условие че този промишлен дизайн е създаден в рамките на трудово правоотношение.

51 От това следва, че волята на общностния законодател е да определи специалния режим, предвиден в член 14, параграф 3 от регламента, чрез специфичен вид договорни правоотношения, а именно трудовите правоотношения, което изключва приложимостта на посочения параграф към други договорни правоотношения като тези относно създаването на промишлен дизайн на Общността по поръчка.

52 Това тълкуване се потвърждава и от подготвителните работи по регламента.

53 В това отношение Комисията изтъква, че в обяснителния меморандум към предложението за регламент на Европейския парламент и на Съвета относно промишлените дизайни на Общността (COM (93) 342 окончателен от 3 декември 1993 година) е уточнено, че работодателят е притежател на промишления дизайн на Общността, когато този промишлен дизайн е създаден от заето лице при изпълнение на неговите задължения по трудов договор.

54 Впрочем според Комисията и както е видно от точки 27—32 от заключението на генералния адвокат, макар да е вярно, че първият предварителен проект за предложение за регламент на Комисията е съдържал освен разпоредба относно собствеността на промишления дизайн на Общността, създаден от заето лице, и изрична разпоредба относно собствеността на промишления дизайн на Общността, създаден по поръчка, последната разпоредба не е запазена в регламента.

55 С оглед на всички гореизложени съображения на първия и втория въпрос следва да се отговори, че член 14, параграф 3 от регламента не се прилага по отношение на промишлени дизайни на Общността, създадени по поръчка.

По третия въпрос, буква а) относно тълкуването на член 14, параграф 1от регламента

56 С този въпрос препращащата юрисдикция иска по същество да се установи дали член 14, параграф 1 от регламента трябва да се тълкува в смисъл, че правото на промишлен дизайн на Общността принадлежи на автора му, освен ако е прехвърлено с договор на неговия правоприемник.

Становища, представени на Съда

57 FEIA счита, че целият член 14 трябва да бъде тълкуван с оглед преследваните от регламента цели и като се вземе предвид волята на общностния законодател да установи само минимална уредба в тази област. FEIA се позовава по-специално, от една страна, на членове 27, 88 и 96 от регламента, които съдържат препратка към националните законодателства и позволяват в последните да се предвиди по-широка закрила на промишлените дизайни, отколкото предвидената в регла-

мента, и от друга страна, на съображения 6, 8 и 9 от регламента, които напомнят изискванията, свързани със спазването на принципите на субсидиарност и пропорционалност, и определят целта за съгласуване на материалните разпоредби на регламента със съответните разпоредби на Директива 98/71.

58 FEIA предлага освен това понятието „правоприемник“, използвано в член 14, параграф 1 от регламента, да се тълкува като препратка към различните възможни способи за придобиване на право на промишлен дизайн, предвидени в законодателствата на държавите членки, включително и предвидения ЗПЗПД в полза на поръчалия споменатия промишлен дизайн.

59 Според Комисията, Acierta и Cul de Sac член 14, параграф 1 от регламента съдържа обща разпоредба в полза на придобиването на правото на промишлен дизайн от неговия автор. Единственото изключение от това правило се намирало в параграф 3 и се отнасяло само до случая на промишлени дизайни, създадени от заетото лице в рамките на трудово правоотношение при наличие на подчинение. Следователно в регламента нямало празнота, що се отнася до определянето на притежателя на правото на промишлен дизайн на Общността.

60 Acierta и Cul de Sac уточняват, че правото на промишлен дизайн на Общността може да бъде прехвърлено на правоприемника с договор.

61 Правителството на Обединеното кралство изтъква, че член 14, параграф 1 от регламента не включва случая на притежател на промишлен дизайн, създаден по поръчка. Следователно то счита, че държавите членки могат съгласно тридесет и първото съображение, както и съгласно член 88, параграф 2 от регламента, да приложат своето национално законодателство относно нерегистрираните промишлени дизайни.

Отговор на Съда

62 От самото начало следва да се напомни, че по настоящото дело Съдът е сезиран със случай, в който, от една страна, става въпрос за нерегистрирани промишлени дизайни на Общността, създадени по поръчка, и от друга страна, ЗПЗПД не приравнява тези промишлени дизайни на създадените в рамките на трудово правоотношение.

63 Както от изискването за еднакво прилагане на общностното право, така и от принципа за равенство следва, че разпоредба от общностното право, чийто текст не съдържа изрично препращане към правото на държава членка с оглед на определяне на нейния смисъл и обхват, трябва по принцип да получи самостоятелно и еднакво тълкуване навсякъде в Общността, което трябва да бъде направено, като се отчитат контекстът на разпоредбата и целта на разглежданата правна уредба (вж. по-конкретно Решение от 18 януари 1984 г. по дело Ekro, 327/82, Recueil, стр. 107, точка 11, Решение от 19 септември 2000 г. по дело Linster, C-287/98, Recueil, стр. I-6917, точка 43 и Решение от 14 декември 2006 г. по дело Nokia, C-316/05, Recueil, стр. I-12803, точка 21).

64 Такъв е случаят с понятията „автор“ и „правоприемник“, които са използвани в член 14 от регламента.

65 Ако обаче посочените понятия бъдат тълкувани различно в различните държави членки, едни и същи условия биха могли да доведат до това, правото на промишлен дизайн на Общността да принадлежи в едни държави членки на автора, а в други — на неговия правоприемник. В този случай закрилата, предоставена на посочените промишлени дизайни на Общността, не би била еднаква на цялата територия на Общността (вж. по аналогия Решение по дело Nokia, посочено по-горе, точка 27).

66 Следователно е от особена важност посочените понятия да получат еднакво тълкуване в общностния правен ред.

67 Това тълкуване се подкрепя от първото съображение на регламента, според което „унифицирана[та] система за получаване на промишлен дизайн на Общността [се ползва с] еднаква закрила и [има] еднакво действие на цялата територия на Общността […]“.

68 Освен това от член 1, параграф 3 от регламента следва, че посоченият промишлен дизайн може да бъде прехвърлян единствено по отношение на цялата Общност, с изключение на случаите, когато с регламента се предвижда друго.

69 По отношение по-специално на прехвърлянето на правото на промишлен дизайн на Общността от автора на неговия правоприемник по смисъла на член 14, параграф 1 от регламента, следва да се приеме за установено, както по същество отбелязват FEIA, Cul de Sac и Acierta, че възможността за такова прехвърляне се подразбира от текста на посочения член.

70 Впрочем това тълкуване произтича изрично от определени езикови редакции на понятието „правоприемник“, например немската, полската, словенската, шведската и английската, които споменават съответно „Rechtsnachfolger“, „następcy prawnemu“, „pravni naslednik“, „den till vilken rätten har övergått“ и „successor in title“.

71 Такова прехвърляне включва и договорното прехвърляне.

72 В действителност от подготвителните работи по регламента следва, както подчертава генералният адвокат в точки 46—50 от своето заключение, че авторът може да прехвърли на своя правоприемник правото на промишлен дизайн на Общността с договор.

73 Това тълкуване се подкрепя от осмото и петнадесетото съображение на регламента, които подчертават необходимостта от адаптиране на закрилата на промишления дизайн на Общността към нуждите на всички промишлени отрасли на Общността.

74 Освен това от особено значение за закрилата по-специално на нерегистрираните промишлени дизайни на Общността съгласно двадесет и първото съображение, както и съгласно член 19, параграф 2 от регламента е да се зачита правото копирането на тези дизайни да се предотвратява.

75 Всъщност освен индивидуалните автори, споменати в седмо съображение на регламента, от шестнадесето и двадесет и пето съображение на същия следва, че създатели на нерегистрирани промишлени дизайни на Общността могат също да бъдат и определени промишлени отрасли на Общността.

76 При тези условия не може да бъде отречено, както твърди по същество правителството на Обединеното кралство, че правоприемникът е икономически по-силната страна в сравнение с автора, която разполага с по-съществени средства за започване на съдебно производство, за да попречи на копирането на посочените промишлени дизайни.

77 Следователно адаптирането на закрилата на промишления дизайн на Общността към нуждите на всички промишлени отрасли на Общността, което следва от осмо и петнадесето съображение на регламента, чрез договорно прехвърляне на правото на промишлен дизайн на Общността може да допринесе за постигането на основната цел за ефикасно упражняване на предоставените с промишлени дизайни на Общността права на цялата територия на Общността, както следва от двадесет и девето съображение на регламента.

78 Впрочем засилената закрила на промишлената естетика би имала за резултат съгласно седмо съображение от регламента не само да насърчи приноса на отделните автори за превъзходството на Общността в тази област, но и да се благоприятства новаторството, развитието на нови продукти и инвестирането в тяхното производство.

79 От гореизложеното следва, че възможността за договорно прехвърляне на правото на промишлен дизайн на Общността от автора на неговия правоприемник по смисъла на член 14, параграф 1 от регламента е съвместима както с текста на споменатия член, така и с целите, преследвани от посочения регламент.

80 Националната юрисдикция обаче е длъжна да провери съдържанието на такъв договор и в това отношение да определи дали в конкретния случай правото на нерегистрирания промишлен дизайн на Общността е в действителност прехвърлено от автора на неговия правоприемник.

81 Предходните съображения очевидно допускат в рамките на такова изследване националната юрисдикция да приложи законодателството относно договорите, за да определи на кого принадлежи съгласно член 14, параграф 1 от регламента правото на нерегистрирания промишлен дизайн на Общността.

82 С оглед на всички изложени по-горе съображения следва на третия въпрос, буква а) да се отговори, че в условия като разглежданите по главното производство член 14, параграф 1 от посочения регламент трябва да се тълкува в смисъл, че правото на промишлен дизайн на Общността принадлежи на автора, освен ако е прехвърлено с договор на неговия правоприемник.

По третия въпрос, буква б), както и по четвъртия и петия въпрос

83 Предвид отговора на третия въпрос, буква а), не следва да се дава отговор на третия въпрос, буква б), нито на четвъртия и петия въпрос.

По съдебните разноски

84 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред препращащата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

1) **Член 14, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 6/2002 на Съвета от 12 декември 2001 година относно промишления дизайн на Общността не се прилага по отношение на промишлени дизайни на Общността, създадени по поръчка.**

2) В условия като разглежданите по главното производство член 14, параграф 1 от Регламент № 6/2002 трябва да се тълкува в смисъл, че правото на промишлен дизайн на Общността принадлежи на автора, освен ако е прехвърлено с договор на неговия правоприемник.

Подписи